

твено слѣдва, че и управлението ще бѣде още побезчестно. Ами кой не е чувалъ за руманскитѣ чокои, за полскитѣ крале, за дери-беювцитѣ? Тѣ живѣха като истински паразити. Бѣха хищни звѣрове. Безъ милость смучиха кръвта на народа, като трупаха богатствата си на гърба на послѣдния. Тия сжшитѣ обирници биваха закриляни отъ държавата и даже нѣкакъ насърдавани. Плачътъ и страданията на бѣднитѣ оставаха гласъ въ пустиня. И всичко това, разбира се, клонѣше къмъ развала. Болния народъ търсеше лѣкъ за раната си. Той имаше нужда отъ срѣдства за да живѣе. Тамъ манна не пада. И сто защо трѣбваше да краде, да убива, да развратничи за да си добие. Тамъ имало единъ князь, който нѣкога е искалъ да унищожи робството, да създаде поблагоприятни условия за живота. като тури кракъ на причинитѣ, които като слѣдствие създаваха злинитѣ. Тоя сжщия стана жертва на мръсна ржка. По заповѣдь отъ вѣнъ, той биде извѣргнатъ една нощъ отъ прѣстола. Чужденецъ стѣпи тутакси начело на управлението, който ужъ се обѣща съ своята честна дума, че пѣлътъ и кръвъ на народа става, като въ името на Бога и Светото Му евангелие се кле, че ще пази законитѣ и интереситѣ на страната.

Съ тѣга на сърдцето спомнихъ си историята на нашето минало: „Не изплащаме ли ний вече петъ вѣка близо грѣховетѣ на старитѣ бѣлгарски боляри, които гладни за злато и слава, до крайность заслѣпени, вковаха въ вѣковни вериги отечеството ни! Всичко това не е ли гдѣто днесъ то ни зове на борба кръвна, за да изкупимъ грѣховетѣ на старитѣ бѣлг. първенци! И всичко това не е ли да създадемъ една нова свободна Бѣлгария, такава като Румания, способна за единъ такъвъ ненормаленъ животъ, който ще ни довѣде до единъ пакъ такъвъ държавенъ отпадъкъ! — Да, пѣкъ и не. Това е една задача, разрѣшението на която зависи отъ бъдащето на прогреса у народитѣ. Прочее, това бѣше утѣшителното само»,